

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 19.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874860032/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

Povlsen havde besøgt hende hver Søndag Eftermiddag, og for at undgaa alt Anstød, kom han i Selskab med en aldrende Husbestyrerinde fra Herregaarden. Til dette Besøg glædede Cecilie sig hele Ugen. Hendes nye Lejligheds smukke Arrangement mindede hende hver Dag om ham. Det var jo ham, der havde opstillet hvert et Møbel og ophængt Skilderierne den Dag, da han fulgte hendes Flyttegods til Byen. Naar han besøgte hende, var han vel som sædvanlig lidet talende, men der var dog en hyggelig Tilfredshed udbredt over hans Væsen, som gjorde hende godt. Naar han saa var rejst, plejede hun gerne at sætte sig hen foran Kakkelovnen i Mørkningen og hengive sig til en stille Dvælen ved Mindet om ham, men der var ingen Fremgang i hendes Fantasier. Naar Tanken om engang at blive hans Hustru begyndte at spille for hende, blev hun næsten ærgerlig paa sig selv. Den Mand, der skulde eje hende, maatte føre hende — ja hvorhen? — det var hende umuligt at sige. Hun greb sig engang i at mumle halv højt:

Auf Flügeln des Gesanges,
 Herzliebchen trag' ich dich fort,
 Fort nach den Fluren des Ganges,
 Dort weiss ich den schönsten Ort;
 Dort liegt ein reizlichender Garten
 Im stillen Mondenschein;
 Die Lotusblumen erwarten
 Ihr trautes Schwesterlein.

Det var et Vers, hun engang havde læst som Barn i sin Guvernantes Noder, nu først randt det hende i Hu.

At Folk i Byen ikke havde Øjnene mere henvendt paa den unge smukke Enke, var en Følge af, at Præsten var udelukkende paa Dagsordenen. At hun ikke indbød dem til sig, da enhver dog vidste, at hun havde Raad til at se Gæster, undskyldte man og mente, at det kom nok, naar Sørgeaaret var forbi. Men hvorfor kom hun ikke i Kirke? Det var jo dog noget, hun saa inderlig maatte trænge til i sin Sorgs Tid.

— Jeg skal ved Gud dog sige hende det, sagde en ældre Frøken, Datter af en afskediget Major og Toldforvalter, som havde sin Gang i alle Byens gode Huse, det skylder man den nettede, unge Kone, og det skylder man, ved Gud, da ogsaa Religionen og Pastor Alstrup. Ja jeg siger det ligefrem til hende, naar jeg paa Frenej lad mig se, saa skal jeg til Formiddagskaffe hos Kammeraadens — paa Lørdag, naar jeg gør Visit hos hende.

Det Hus, som Fru Staal beboede, laa i en Udkant af Byen;